

Bůh si nevytváří žebříčky, ale plně dává sám sebe

Lev XIV. pokračuje s poutníky na Svatopetrském náměstí v rozjímání nad různými podobenstvími evangelia. Tuto středu bylo na řadě podobenství o majiteli vinice. Podobenství ukazuje, že od Boha dostáváme vše, co k životu potřebujeme, a zároveň dává našemu bytí smysl.

04.06.2025

Drazí bratři a sestry,

ještě jednou bych se rád zastavil u jednoho Ježíšova podobenství. Také tentokrát se jedná o vyprávění, které sytí naši naději. Někdy totiž máme dojem, že nedokážeme najít smysl svého života. Cítíme se zbytečně, nedostatečně – stejně jako dělníci, kteří stojí na tržním náměstí a čekají, že si je někdo najme na práci.

Mnohdy však čas míjí, život plyne a my nepocítujeme, že by nás někdo uznával nebo si nás vážil. Možná jsme se nedostavili včas a jiní nás předešli, anebo nás různé starosti zdržely někde jinde.

Tržní náměstí je metafora, která je velice vhodná i pro naši dobu, protože trh je místem, kde se obchoduje, kde se bohužel kupují a prodávají také city a důstojnost, a to ve snaze něco na nich vydělat. Když člověk nevnímá, že si jej někdo cení a uznává jej, hrozí mu, že sám sebe

prodá pod cenou prvním
nabízejícímu. Bůh nám ovšem
připomíná, že náš život má cenu, a
touží po tom, aby nám to pomohl
objevit.

Také v podobenství, které dnes
vykládáme, spatřujeme dělníky, kteří
čekají, až si je někdo najme na denní
práci. Jsme ve dvacáté kapitole
Matoušova evangelia a rovněž zde
nacházíme jednu postavu, která se
vyznačuje nezvyklým chováním, což
překvapuje a zaráží. Je to majitel
vinice, který sám přichází na trh, aby
vyhledal své dělníky. Patrně s nimi
chce navázat osobní vztah.

Jak jsem uvedl, jedná se o
podobenství, které dodává naději,
protože vypráví o tom, že onen
majitel vinice vícekrát přichází na
trh, aby hledal lidi, kteří čekají na to,
že svému životu propůjčí nějaký
smysl. Hospodář vychází za úsvitu a
potom se vrací každé tři hodiny, aby

hledal dělníky, které by poslal na svou vinici. Za takového rytmu by nemělo smysl, aby vyšel ještě po třetí hodině odpolední, protože pracovní den končil v šest hodin večer.

Tento neúnavný hospodář, který si za každou cenu přeje zhodnotit život každého z nás, však vychází také v pět hodin. Dělníci, kteří ještě zůstali na tržním náměstí, už pravděpodobně pozbyli veškeré naděje. Domnívali se, že onen den vyšel naprázdno, avšak objevil se někdo, kdo v ně ještě věřil. Jaký smysl má najímat dělníky pouze na poslední hodinu pracovního dne? Jaký smysl má nastoupit do práce na jedinou hodinu? Třebaže se nám zdá, že toho v životě můžeme vykonat jen málo, vždy to má cenu. Pokaždé zde existuje možnost, jak najít smysl, neboť Bůh miluje náš život.

V tomto tedy spočívá původnost onoho majitele vinice, která vychází

najevo na sklonku dne, v okamžiku výplaty. Hospodář se domluvil s dělníky, kteří šli pracovat na vinici časně zrána, na jednom denáru za den, což byla běžná výplata za celodenní práci. Dalším dělníkům říká, že jim vyplatí to, co bude spravedlivé. Právě zde nás toto podobenství provokuje: co to znamená „spravedlivé“? Pro majitele vinice, tedy pro Boha, je spravedlivé, aby se každému dostávalo to, co je pro život nezbytné. Povolal osobně dělníky, zná jejich důstojnost a na jejím základě si jim přeje zaplatit. Dává proto všem jeden denár.

Příběh vypovídá o tom, že dělníci, kteří byli najati od první hodiny, prožívají zklamání. Nedokáží rozpoznat krásu v gestu hospodáře, který nebyl nespravedlivý, ale jednoduše byl velkorysý, nehleděl pouze na zásluhy, ale také na potřeby. Bůh chce všem dát své království, tedy plný, věčný a šťastný

život. Totéž činí Ježíš s námi: nesestavuje nějaké žebříčky, ale cele dává sám sebe tomu, kdo mu otevře srdce.

Dnešního křesťana by se ve světle tohoto podobenství mohlo zmocnit pokušení, které by jej navedlo na myšlenku: „Proč začít ihned pracovat? Pokud bude výdělek stejný, proč pracovat víc?“ Na takové pochybnosti sv. Augustin odpovídal takto: „Proč tedy meškáš v následování toho, kdo tě volá, jestliže jsi si jist odměnou, ale nejistý dnem? Dbej, abys kvůli svému otálení nepřipravil sám sebe o to, co ti dá na základě svého příslibu.“ (*Promluva 87, 6,8*)

Zvláště mladým lidem bych rád řekl, aby nečekali, ale s nadšením odpověděli Bohu, který je volá, aby pracovali na jeho vinici. Neodkládej tuto odpověď, vyhrň si rukávy, protože Bůh je velkorysý a nezklame

tě! Při práci na jeho vinici najdeš ve svém nitru odpověď na onu hlubokou otázku, kterou v něm nosíš a která zní: Jaký smysl má můj život?

Drazí bratři a sestry, neklesejme na mysli. Také v temných životních chvílích, když čas mívá, aniž by přinesl odpovědi, které hledáme, prosme Boha, aby ještě jednou vyšel a dorazil až tam, kde na něj čekáme. Pán je velkorysý a brzy přijde!

RadioVaticana.cz / Rome Reports

Libreria Editrice Vaticana / Rome Reports

---

pdf | dokument generován automaticky z <https://opusdei.org/cs-cz/article/buh-si-nevytvari-zebricky-ale-plne-dava-sam-sebe/> (11.12.2025)